

Zevende-dag Adventisten geloven...

In de doop belijden wij ons geloof in de dood en opstanding van Jezus Christus en betuigen onze dood voor de zonde en ons voornemen, in nieuwheid des levens te wandelen. Zo erkennen wij Christus als HEER en Heiland, worden Zijn volk en door Zijn gemeente worden wij als leden aanvaard. De doop is een zinnebeeld van onze verbondenheid met Christus, de vergeving van onze zonden en ons ontvangen van de Heilige Geest. De doop vindt plaats door onderdompeling in water en op de belijdenis van het geloof in Jezus en blijf van berouw. Dit volgt op onderricht vanuit de Heilige Schrift en aanvaarding van de Bijbelse leer.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 14

Hoofdstuk 14 DE DOOP

Nyangwira, die in Centraal Afrika woonde, beschouwde de doop niet slechts als een optie. Al meer dan een jaar bestudeerde zij gretig de Bijbel. Zij verlangde ernaar een christen te worden.

Op een avond deelde zij de dingen, die zij had geleerd, met haar man. Diep verontwaardigd riep hij: 'Ik wil dit soort religie niet in mijn huis hebben, wanneer je door gaat met studeren vermoord ik je'. Hoewel ze onderdrukt werd, bleef Nyangwira studeren en spoedig was zij klaar om gedoopt te worden.

Voordat zij het huis verliet om naar de doopdienst te gaan, knielde ze respectvol voor haar man en vertelde hem dat ze gedoopt zou worden. Hij pakte zijn grote jachtmes en riep: 'Ik heb je gezegd dat ik niet wil dat je gedoopt wordt. De dag dat je gedoopt wordt zal ik je vermoorden.'

Maar Nyangwira was vastbesloten haar HEERE te volgen en vertrok met de dreigementen van haar echtgenoot, die in haar oren naklonken.

Voordat ze het water inging, beleed ze haar zonden en wijdde haar leven aan haar Verlosser, niet wetend of zij die dag ook haar leven voor de HEERE zou neerleggen.

Toen zij terugkeerde naar huis, bracht zij het mes naar haar man.

'Ben je gedoopt?' vroeg hij boos.

'Ja' antwoordde zij eenvoudig, 'Hier is het mes.'

'Ben je bereid gedood te worden?'

'Ja, dat ben ik.'

'Verbaasd over haar moed, had haar man geen lust meer haar te doden.'¹

Hoe belangrijk is de doop?

Is de doop het waard om uw leven te riskeren? Eist God echt dat we gedoopt worden? Hangt redding af van het feit of men gedoopt is?

Het Voorbeeld van Jezus. Op een dag verliet Jezus de timmermanswerkplaats in Nazareth, groette Zijn familie vaarwel en ging naar de Jordaan, waar Zijn neef Johannes aan het prediken was. Hij naderde Johannes en vroeg om gedoopt te worden. Verbaasd probeerde Johannes het Hem af te raden, hij zei: *'Mij is nodig van U gedoopt te worden, en komt Gij tot mij?'* *'Laat nu af; want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen'* antwoordde Jezus (Matthéüs 3: 13-15).

De doop van Jezus gaf deze verordening² voor altijd een Goddelijke bekrachtiging (Matthéüs 3: 13-17; zie ook 21: 25). De doop is een facet van gerechtigheid, waarin allen kunnen deelnemen. Omdat Christus, de Zondeloze werd gedoopt om *'alle gerechtigheid te vervullen'*, moeten wij, zondaren, hetzelfde doen.

Het gebod van Jezus. Aan het einde van Zijn dienstwerk gebod Christus Zijn discipelen: *'Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb'* (Matthéüs 28: 19).

In deze opdracht maakt Christus duidelijk dat Hij de doop vereiste van degenen, die een deel van Zijn gemeente wilden worden, Zijn geestelijk Koninkrijk. Toen door de opdracht aan de discipelen, de Heilige Geest mensen tot berouw bracht en Jezus aan te nemen als hun Redder, werden zij gedoopt in de Naam van de Drie-Enige God. Hun doop liet zien, dat zij een persoonlijke relatie waren begonnen met Christus en werden toegewijd, om een leven te leiden in harmonie met de beginselen van Zijn Koninkrijk van genade. Christus besloot Zijn opdracht van de doop met de verzekering *'En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld'* (Matthéüs 28: 20).

Na de hemelvaart van Christus verkondigden de apostelen de noodzaak en urgentie van de doop (Handelingen 2: 38; 10: 48; 22: 16). Als reactie daarop werden menigten gedoopt, die de Nieuw Testamentische gemeente vormden (Handelingen 2: 41,47; 8: 12) en namen zij het gezag van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest aan.

De doop en redding. Christus leerde dat *'die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden'* (Markus 16: 16). In de apostolische gemeente volgde de doop automatisch op het aannemen van Christus. Het was een bevestiging van het geloof van de nieuw gelovige (zie Handelingen 8: 12; 16: 30-34).

Petrus gebruikte de ervaring van Noach tijdens de vloed om de relatie te illustreren tussen doop en redding. In de tijd voorafgaand aan de zondvloed had de zonde zulke proporties bereikt dat God, door Noach de wereld waarschuwde om zich te bekeren, of met de vernietiging geconfronteerd te worden. Maar acht personen echter geloofden, gingen de ark binnen en werden behouden door het water heen. *'Waarvan het tegenbeeld, de doop, ons nu ook behoudt, niet die een aflegging is der vuiligheid des lichaams, maar die een vraag is van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus'* (1 Petrus 3: 20-21).

Petrus legt uit dat wij gered worden door de doop, zoals Noach en zijn familie gered werden door de zondvloed. Natuurlijk werd Noach gered door God, niet door de watervloed. Naar analogie (overeenkomst vert.) is het het bloed van Christus en niet het water van de doop, dat de zonde verwijdert van de gelovige. 'Maar de doop, net zoals de gehoorzaamheid van Noach door de ark binnen te gaan, is het antwoord van een goed geweten tegenover God. Wanneer de mens door Gods kracht antwoord geeft, wordt de redding door de opstanding van Jezus Christus, effectief.'³

Echter, hoewel de doop essentieel verbonden is met redding, garandeert dit geen verlossing.⁴ Paulus beschouwde de ervaring van Israëls uittocht uit Egypte als symbolische weergave van de doop.⁵ *'En ik wil niet, broeders, dat gij onwetende zijt, dat onze vaders allen onder de wolk waren, en allen door de zee doorgedaan zijn; En allen in Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee; En allen dezelfde geestelijke spijs gegeten hebben; En allen denzelfden geestelijken drank gedronken hebben;'* Ondergedompeld in water – de wolk boven en het water aan elke kant – werd het volk Israël symbolisch gedoopt toen zij door de Rode Zee gingen. Toch ondanks deze ervaring *'heeft God geen welgevallen gehad'* met de meeste van hen (1 Korinthe 10: 1-5). Dus ook vandaag verzekert de doop niet automatisch de redding. Israëls ervaring werd opgeschreven *'tot waarschuwing van ons, op dewelke de einden der eeuwen gekomen zijn. Zo dan, die meent te staan, zie toe, dat hij niet valle'* (1 Korinthe 10: 11,12).

'Eén Doop'

De uitvoering van de doop in de christelijke wereld varieert. Sommigen maken gebruik van immersie, of onderdompeling; anderen gebruiken aspersion, of besprenkeling en nog anderen affinitie, of gieten. Kenmerkend voor de eenheid die de Geest in Gods gemeente brengt, is de beoefening van *'één doop'* (Efeze 4: 5).⁶

Wat laat de Bijbel zien over de betekenis van de doop, over de toepassing zelf en haar geestelijke betekenis?

De betekenis van het woord 'doop'. Het Engelse woord 'baptize' komt van het Griekse woord 'baptizo' hetgeen onderdompeling inhoudt, omdat het afgeleid is van het werkwoord 'bapto', wat 'in of onderdompelen' betekent.⁷ Wanneer het werkwoord 'baptize' naar water verwijst, draagt doop het idee van onderdompeling, van het geheel onder water gaan van een persoon.⁸

In het Nieuwe Testament wordt het werkwoord 'dopen' gebruikt (1) met verwijzing naar dopen in water (bijv. Matthéüs 3: 6; Markus 1: 9; Handelingen 2: 41); (2) als beeldspraak van Christus' lijden en dood (Matthéüs 20: 22,23; Markus 10: 38,39; Lukas 12: 50); (3) voor de komst

van de Heilige Geest (Matthéüs 3: 11; Markus 1: 8; Lukas 3: 16; Johannes 1: 33; Handelingen 1: 5; 11: 16); en (4) voor wassingen of het ritueel wassen van de handen (Markus 7: 3,4; Lukas 11: 38). Deze vierde toepassing duidt eenvoudig wassingen aan, om te reinigen van ceremoniële onzuiverheden en rechtvaardigt de doop door besprenkeling of gieten niet.⁹ De Schrift gebruikt het zelfstandig naamwoord 'doop' voor zowel de doop met water als voor de dood van Christus (Matthéüs 3: 7; 20: 22).

J.K. Howard merkt op, dat het Nieuwe Testament 'geen bewijs levert dat besprenkeling ooit een apostolische handeling is geweest, het bewijsmateriaal wijst er allemaal op dat het een latere introductie is.¹⁰

Dopen in het Nieuwe Testament. De gevallen van waterdoop in de verslagen van het Nieuwe Testament betroffen onderdompeling. Wij lezen dat Johannes doopte in de rivier de Jordaan (Matthéüs 3: 6; zie ook Markus 1: 5) en *'in Enon bij Salim, dewijl daar vele wateren waren'* (Johannes 3: 23). Alleen bij onderdompeling is er veel water nodig.

Johannes dompelde Jezus onder. Hij doopte Jezus *'in de Jordaan'* en na de doop klom Jezus *'uit het water'* (Markus 1: 9-10; zie ook Matthéüs 3: 16).¹⁰

De apostolische gemeente doopte ook door onderdompeling. Toen de evangelist Filippus de Ethiopische kamerling doopte, daalden zij beiden *'af in het water'* en klommen *'uit het water'* (Handelingen 8: 38,39).

De doop in de geschiedenis. Vóór het christelijke tijdperk doopten de Joden hun bekeerlingen door onderdompeling. De Essenen bij Quram volgden de handeling van onderdompeling bij zowel leden als bekeerlingen.¹²

Bewijzen van de schilderijen in catacomben en kerken, van de mozaïeken op vloeren, wanden en plafonds, van beeldhouwde reliëfs en van tekeningen in het oude Nieuwe Testament getuigen overweldigend van onderdompeling, als de normale vorm van dopen in de christelijke gemeente, gedurende de eerste tien tot veertien eeuwen.¹³ Doopvonten in de oude kathedralen, kerken en ruïnes in Noord-Afrika, Turkije, Italië, Frankrijk en elders getuigen nog van de oudheid van deze handeling.¹⁴

De betekenis van de doop

De betekenis van de doop staat in nauw verband met de wijze waarop gedoopt wordt. Alfred Plummer zei: 'Alleen wanneer de doop wordt toegediend door onderdompeling wordt de volledige betekenis ervan gezien'.¹⁵

Symbool van Christus' dood en opstanding. Als het omhullen door wateren symbool stond voor overweldigende problemen en ellende (Psalm 42: 8; 69: 2,3; 124: 4-5), stelde de waterdoop van Jezus een profetische verheerlijking van Zijn lijden, dood en begrafenis voor (Markus 10: 38; Lukas 12: 50) en Zijn opkomst uit het water sprak over Zijn latere opstanding (Romeinen 6: 3-5).

De doop zou geen betekenis hebben gehad als een symbool van het martelaarschap van Christus 'als de apostolische gemeente een andere vorm van doop had uitgevoerd dan onderdompeling'. Daarom 'is het sterkste argument voor een doop door onderdompeling, een theologische'.¹⁶

Een symbool van dood zijn voor de zonde en levend voor God. Door de doop gaan gelovigen de ervaring van het martelaarschap van onze HEERE binnen. *'Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkewijs Christus uit de doden opgewekt is ..., alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden'* (Romeinen 6: 3-4).

De intimiteit van de relatie van de gelovige met Christus, wordt gezien in de uitdrukking *'in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn'* en *'met Hem begraven door den doop'*. Howard merkt op *'In de symbolische handeling van de doop gaat de gelovige de dood van Christus binnen en in ware zin wordt de dood zijn dood; hij gaat de opstanding van Christus binnen en die opstanding wordt zijn opstanding'*.¹⁷ Wat houdt het in dat de gelovige het martelaarschap van Christus binnengaat?

1. Dood voor de zonde. Door de doop zijn gelovigen *'verenigd in de gelijkenis van Zijn (Christus) dood'* (Romeinen 6: 5 KJV) en *'met Christus gekruist'* (Galaten 2: 20). Dat betekent *'dat onze oude mens met [Hem] gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen. Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde. Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven;'* (Romeinen 6: 6-8).

Gelovigen hebben afstand gedaan van hun vroegere levensstijl. Zij zijn dood voor de zonde en bevestigen dat *'het oude is voorbij gegaan'* (2 Korinthe 5: 17), hun leven is geborgen met Christus in God. De doop symboliseert de kruisiging van het oude leven. Het is niet alleen een dood, maar ook een begrafenis. Wij zijn *'met Hem begraven in de doop'* (Kolossenzen 2:12). Zoals een begrafenis volgt op de dood van een mens, zo gaat de gelovige in het watergraf en wordt het oude leven, dat voorbijgegaan is toen hij Jezus Christus aannam, begraven.

In de doop hebben gelovigen afstand gedaan van de wereld. In gehoorzaamheid aan het gebod *'Daarom gaat uit het midden van hen, en scheidt u af, zegt de HEERE, en raakt niet aan hetgeen onrein is,'* (2 Korinthe 6: 17), maken kandidaten hun verlaten van de dienst van satan bekend en hun ontvangst van Christus in hun leven.

In de apostolische gemeente omvatte de oproep tot bekering, de oproep tot de doop (Handelingen 2: 38). Dus de doop is ook een teken van oprecht berouw. Gelovigen sterven voor hun overtreding van de wet en verkrijgen vergeving van zonde door het reinigende bloed van Jezus Christus. De doophandeling is een demonstratie van een innerlijke reiniging – het wegwassen van de zonde die beleden is.

2. Levend voor God. De opstandingsmacht van Christus gaat in ons leven aan het werk. Het stelt ons in staat *'in nieuwigheid des levens'* te wandelen (Romeinen 6: 4) – dood voor de zonde, *'maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onze HEERE'* (Romeinen 6: 11). Wij getuigen dat de enige hoop op een nieuw overwinnend leven over de oude natuur is in de genade van een opgestane HEER, Die heeft voorzien in een nieuw geestelijk leven door de opwekkende kracht van de Heilige Geest. Dit nieuwe leven heft ons op naar een hoger platvorm van menselijke ervaringen, geeft ons nieuwe waarden, ambities en verlangens, die zich richten op een verbintenis met Jezus Christus. Wij zijn nieuwe discipelen van onze Heiland en de doop is het teken van ons discipelschap.

Symbol van een verbondsrelatie. In de tijden van het Oude Testament werd de verbondsrelatie tussen God en Abraham aangegaan door de besnijdenis (Genesis 17: 1-7).

Het Abrahamitische verbond had een geestelijk en een nationaal aspect. De besnijdenis was een teken van nationale identiteit. Abraham zelf en alles wat mannelijke was van zijn familie, van acht dagen oud en ouder werden besneden (Genesis 17: 10-14; 25-27). Alle mannen die niet besneden waren werden *'uitgeroeid'* van Gods volk, omdat ze het verbond verbroken hadden (Genesis 17: 14)

Dat het verbond gesloten werd tussen God en Abraham, een volwassene, openbaart zijn geestelijke strekking. Abrahams besnijdenis bevestigt en geeft zijn eerdere ervaring van rechtvaardiging door geloof te kennen. Zijn besnijdenis was *'een zegel der rechtvaardiging des geloofs, die hem in de voorhuid was toegerekend' / 'een zegel van de gerechtigheid van het geloof toen hij nog onbesneden was'* (Romeinen 4: 11 SV / KJV).

Maar besnijdenis alleen garandeerde geen toegang tot de ware geestelijke strekking van het verbond. Regelmatig waarschuwden Gods boodschappers, dat niets minder dan geestelijke besnijdenis zou volstaan. *'Besnijdt dan de voorhuid uws harten, en verhardt uw nek niet'* (Deuteronomium 10: 16; zie ook 30: 6; Jeremia 4: 4). Diegenen die *'de voorhuid des harten'* hebben, moesten worden gestraft met de heidenen (Jeremia 9: 25-26).

Toen de Joden Jezus afwezen als de Messias, verbraken zij de verbondsrelatie met God en beëindigden hun speciale status als Zijn uitverkoren volk (Daniël 9: 24-27; zie ook hoofdstuk 4). Hoewel Gods verbond en Zijn beloften dezelfde bleven, koos Hij een nieuw volk. Het geestelijke Israël verving de Joodse natie (Galaten 3: 27-29; 6: 15,16).

De dood van Christus bekrachtigde het nieuwe verbond. Mensen kunnen dit verbond aangaan door een geestelijke besnijdenis – een antwoord van geloof op de verzoenende dood van Jezus. Christenen hebben *'het Evangelie der voorhuid'* (Galaten 2: 7). Het nieuwe verbond vereist een innerlijk geloof en geen uiterlijke plichtpleging van hen, die tot het geestelijke Israël behoren. Iemand kan een Jood zijn door geboorte; maar iemand kan alleen een christen zijn door een nieuwe geboorte. *'Want in Christus Jezus heeft noch besnijdenis enige kracht noch voorhuid, maar het geloof, door de liefde werkende'* (Galaten 5: 6). Wat belangrijk is dat er een *'besnijdenis des harten, in den geest'* is (Romeinen 2: 28,29).

De doop, het teken van een reddende relatie met Jezus, vertegenwoordigt deze geestelijke besnijdenis. *'In Welken gij ook besneden zijt met een besnijdenis, die zonder handen geschiedt, in de uittrekking van het lichaam der zonden des vleses, door de besnijdenis van Christus; Zijnde met Hem begraven in den doop, in welken gij ook met [Hem] opgewekt zijt door het geloof der werking Gods, Die Hem uit de doden opgewekt heeft.'* (Kolossenzen 2: 11-12).

'Nadat het lichaam van vlees verwijderd is door de geestelijke besnijdenis, uitgevoerd door Jezus, doet de gedoopte nu Christus aan en gaat de verbondsrelatie met Jezus aan. Als gevolg daarvan komt hij in aanmerking om de vervulling van de verbondsbelofte te ontvangen.'¹⁸ *'Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan. ... En indien gij van Christus zijt, zo zijt gij dan Abrahams zaad, en naar de belofte erfgenamen'* (Galaten 3: 27,29). Degenen die deze verbondsrelatie aangegaan zijn, ervaren Gods verzekering *'Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn'* (Jeremia 31: 33).

Symbool van toewijding aan de dienst van Christus. Bij Zijn doop ontving Jezus een bijzondere uitstorting van de Heilige Geest, dit wees op Zijn zalving of toewijding aan de taak die Zijn Vader Hem had toegekend (Matthéüs 3: 13-17; Handelingen 10: 38). Zijn ervaring laat zien dat de waterdoopt en de doop met de Heilige Geest bij elkaar horen, dat een doop zonder ontvangst van de Heilige Geest onvolledig is.

In de apostolische gemeente volgde na de uitstorting van de Heilige Geest, doorgaans een waterdoopt. Zo ook vandaag, wanneer wij gedoopt zijn in de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, zijn wij toegewijd, ingewijd/geheiligd/ingezegend en verenigd met de Drie Grote Machten van de hemel, om het eeuwig Evangelie te verspreiden.

De Heilige Geest bereidt ons voor op deze bediening, door ons hart te reinigen van zonde. Johannes verklaarde dat Jezus u *'met den Heilige Geest en met vuur dopen'* zal (Matthéüs 3: 11). Jesaja laat zien, dat God Zijn volk van alle onreinheid zal reinigen *'door den Geest des oordeels, en door den Geest der uitbranding'* (Jesaja 4: 4). *'Ik zal uw schuim op het allerreinste afzuiveren, en Ik zal al uw tin wegnemen'* (Jesaja 1: 25). *'Want God is een verterend vuur'* (Hebreeën 12: 29). De Heilige Geest zal het leven van allen, die zich aan Hem overgeven, zuiveren en hun zonden verteren.

Dan zal de Heilige Geest hen met Zijn talenten/gaven voorzien. Zijn gaven zijn 'een bijzondere schenking, die wordt gegeven bij de doop en de gelovige in staat stelt, om de gemeente te dienen en diegenen, die Jezus Christus nog niet hebben aangenomen.'¹⁹ De doop met de Heilige Geest gaf de vroege gemeente kracht om te getuigen (Handelingen 1: 5,8) en alleen

diezelfde doop zal de gemeente in staat stellen om haar bediening te voleindigen, om het eeuwig Evangelie van het Koninkrijk te verkondigen (Matthéüs 24: 14; Openbaring 14: 6).

Symbol van toegang tot de gemeente. Als een teken van iemands herschepping of wedergeboorte (Johannes 3: 3,5), markeert de doop ook de toegang tot het geestelijk Koninkrijk van Christus.²⁰ Omdat het de nieuw gelovigen verenigt met Christus, functioneert het altijd als de deur tot de gemeente. Door de doop voegt de HEERE de nieuwe discipelen toe aan het lichaam van gelovigen – Zijn lichaam, de gemeente (Handelingen 2: 41,47; 1 Korinthe 12: 13). Dan zijn zij leden van Gods familie. Iemand kan niet gedoopt worden zonder lid te worden van de gemeentelijke familie.

Vereiste eigenschappen voor de doop

De Schrift vergelijkt de relatie tussen Christus en Zijn gemeente met een huwelijk. In een huwelijk moeten beide partijen de bijbehorende verantwoordelijkheden en beloften goed kennen. Degenen die verlangen gedoopt te worden moeten in hun leven geloof, bekering en de vruchten van bekering laten zien, evenals een begrip van de betekenis van de doop en de daarop volgende geestelijke relatie.²¹

Geloof. Een voorwaarde voor de doop is een geloof in Jezus' verzoenend Offer als het enige middel voor redding van de zonde. Christus zei: *'Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden'* (Markus 16: 16). In de apostolische gemeente werden alleen diegenen gedoopt, die het Evangelie geloofden. (Handelingen 8: 12,36,37; 18: 8).

Aangezien *'het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods'* komt (Romeinen 10: 17), is onderwijs een essentieel onderdeel van de voorbereiding. Christus' grootste opdracht bevestigt het belang van een dergelijk onderwijs: *'Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopen in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb.'* (Matthéüs 28: 19). Een discipel worden houdt grondige instructie/onderwijs in.

Berouw. *'Bekeert u'*, zei Petrus, *'en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus'* (Handelingen 2: 38). Onderwijs in het Woord van God, brengt niet alleen geloof voort maar ook berouw en bekering. Als antwoord op Gods oproep zien mensen hun verloren toestand, belijden hun zonden, onderwerpen zich aan God, hebben berouw over hun zonden, nemen Christus' verzoening aan en stellen hun nieuwe leven in Zijn dienst. Zonder bekering kunnen zij geen persoonlijke relatie hebben met Jezus Christus. Alleen door berouw ervaren zij een dood voor de zonde – een eerste vereiste voor de doop.

Vruchten van bekering. Degenen die verlangen gedoopt te worden, moeten het geloof belijden en berouw ervaren. Maar tenzij zij ook vruchten voortbrengen *'der bekering waardig'* (Matthéüs 3: 8) voldoen zij niet aan de Bijbelse vereisten voor de doop. Hun leven moet een demonstratie zijn van hun toewijding aan de waarheid, zoals die is in Jezus en hun liefde voor God tot uitdrukking brengen in gehoorzaamheid aan Zijn geboden. In de voorbereiding op de doop, moeten ze verkeerde overtuigingen en praktijken opgeven. De vruchten van de Geest in hun leven, laten zien dat de HEERE in hen woont en Hij in hen (Johannes 15: 1-8). Tenzij zij deze bewijzen van hun relatie met Christus laten zien, zijn zij nog niet gereed om lid te worden van de gemeente.

Onderzoek van kandidaten. Om een gemeentelid te worden betekent een geestelijk stap te nemen; het gaat er niet alleen om dat uw naam genoteerd staat in een boek. Degenen die de doop verrichten zijn verantwoordelijk voor het bepalen van de gereedheid van het begrip van de

kandidaat over de beginselen, waarvoor de gemeente staat en getuigen van een nieuwe schepping en een vreugdevolle ervaring in de HEERE Jezus.²³

Toch moeten zij voorzichtig zijn, dat ze de motieven niet beoordelen van degenen die verlangen gedoopt te worden. 'Wanneer een persoon zich presenteert als een kandidaat voor gemeentelidmaatschap, moeten wij de vruchten van zijn leven onderzoeken en de verantwoordelijkheid van zijn motieven bij henzelf leggen.'²⁴

Sommigen worden levend begraven in de waterdoop. Hun IK is niet gestorven. Zij hebben geen nieuw leven in Christus ontvangen. Degenen die op deze manier lid geworden zijn van de gemeente, hebben het zaad van zwakheid en afvalligheid met zich meegenomen. Hun 'on geheiligde' invloed verwarren degenen binnen en buiten de gemeente en brengen haar getuigenis in gevaar.

Kunnen zuigelingen en kinderen worden gedoopt? Bij de doop wordt de nieuw gelovige opgenomen in de gemeente in de context van 'wedergeboren zijn'. Hun bekering heeft hen geschikt gemaakt voor de doop en het gemeentelidmaatschap. Opneming vindt plaats bij de 'wedergeboorte' en niet bij de 'baby geboorte'. Daarom worden gelovigen gedoopt *'beiden, mannen en vrouwen'* (Handelingen 8: 12,13, 29-38; 9: 17,18; 1 Korinthe 1: 14). 'Nergens in het Nieuwe Testament' geeft Karl Barth toe: 'wordt kinderdoop toegestaan of bevolen'²⁵ en G.R. Beasley-Murray bekent: 'Ik merk dat ik in de kinderdoop, de doop van het Nieuwe Testament niet kan herkennen.'²⁶

Omdat zuigelingen en kleine kinderen geen bekering kunnen ervaren, zijn zij niet geschikt om gedoopt te worden. Betekent dat dat ze uitgesloten zijn van de nieuwe verbondsgemeenschap? Zeker niet! Jezus sloot ze niet buiten Zijn Koninkrijk van genade. *'Laat af van de kinderen, en verhindert hen niet tot Mij te komen; want derzulken is het Koninkrijk der hemelen'* zei Hij. En Hij legde Zijn handen op hen (Matthéüs 19: 14,15). Gelovige ouders spelen een essentiële rol in het leiden van hun kinderen, in een relatie met Christus wat hen uiteindelijk tot de doop zal leiden.

Jezus' positieve reactie op de moeders, die hun kinderen bij Hem brachten om gezegend te worden, heeft geleid tot de praktijk van het op-dragen van het kind. Voor deze dienst brengen ouders hun kinderen naar de kerk, om te worden gepresenteerd of opgedragen aan God.

Op welke leeftijd moet iemand klaar zijn voor de doop? Personen kunnen worden gedoopt wanneer ze (1) oud genoeg zijn om de betekenis van de doop te begrijpen, (2) zich hebben overgegeven aan Christus en bekeerd zijn, (3) de fundamentele grondbeginselen van het christendom begrijpen en (4) de betekenis van het gemeentelidmaatschap begrijpen. Iemand brengt zijn redding in gevaar, wanneer hij de leeftijd bereikt heeft van verantwoordelijkheid en vervolgens de invloed van de Heilige Geest verwerpt. Omdat mensen op een bepaalde leeftijd verschillen in hun geestelijke volwassenheid, zijn sommigen op een vroegere leeftijd klaar voor de doop dan anderen. Dus kan er geen vaste minimum leeftijd vastgesteld worden voor de doop. Wanneer ouders hun kinderen toestemming geven om gedoopt te worden op vroege leeftijd, moeten zij de verantwoordelijkheid op zich nemen voor hun geestelijke groei en karakterontwikkeling.

De vruchten van de doop. De belangrijkste vrucht van de doop is een leven geleefd voor Christus. Doelen en ambities zijn gericht op Christus en niet op zichzelf. *'Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods. Bedenk de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn.'* (Kolossenzen 3: 1-2). De doop is voor de christen niet de hoogste top die bereikbaar is. Wanneer wij geestelijk groeien, verkrijgen wij christelijke genade om gebruikt te worden anderen te dienen, teneinde Gods plan te vermenigvuldigen *'Genade en vrede zij u vermenigvuldigd door de kennis van God, en van Jezus, onze HEERE'* (2 Petrus 1: 2). Wanneer wij trouw blijven aan onze doopbelofte,

staan de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, in Wiens Naam wij gedoopt zijn, garant dat wij toegang hebben tot Goddelijke kracht, om te helpen bij elke noodsituatie, waarmee wij geconfronteerd kunnen worden in het leven na de doop.

De tweede vrucht is een leven geleefd voor Gods gemeente. Wij zijn niet langer geïsoleerde individuen; wij zijn leden geworden van Christus' gemeente. Als levende stenen worden wij opgebouwd tot Gods tempel (1 Petrus 2: 2-5). Wij onderhouden een bijzondere relatie met Christus, het Hoofd van de gemeente, van Wie wij onze dagelijkse genegenheid voor groei en ontwikkeling in liefde ontvangen (Efeze 4: 16). Wij nemen verantwoordelijkheden binnen de verbondsgemeenschap aan, de leden daarvan dragen een verantwoordelijkheid voor de pas gedoopte (1 Korinthe 12: 12-26). Voor hun eigen bestwil, zowel als voor dat van de gemeente, moeten deze nieuwe leden worden betrokken bij een leven van aanbidding, gebed en liefdedienst (Efeze 4: 12).

De laatste vrucht is een leven geleefd in en voor de wereld. Het is waar dat wij, die gedoopt zijn, ons burgerschap in de hemel hebben (Filippenzen 3: 20). Maar wij zijn uit de wereld geroepen, om eenvoudigweg in het lichaam van Christus, de gemeente, te worden geoefend om als dienaren terug te keren naar de wereld, teneinde deel te nemen aan Christus' verlossingswerk. Ware discipelen zullen zich niet terugtrekken uit de wereld in de gemeente; we worden als zendingen in Christus' Koninkrijk geboren. Trouw aan ons doopverbond houdt in, anderen naar het Koninkrijk der genade te leiden.²⁷

Vandaag wacht God verlangend op ons om het rijke leven binnen te gaan, dat Hij zo genadig aanbiedt.

'En nu, wat vertoeft gij? Sta op, en laat u dopen, en uw zonden afwassen, aanroepende den Naam des HEEREN' (Handelingen 22: 16).

Referenties

1. S.M. Samuel, 'A Brave African Wife,' (Een moedige Afrikaanse vrouw) Review en Herald, 14 februari 1963, blz. 19.
2. Een verordening is een gevestigde symbolische religieuze gewoonte of naleving die de centrale waarheden van het Evangelie vastlegt en die van universele en eeuwigdurende verplichting is. Christus schreef twee verordeningen voor: de doop en het Avondmaal. Een verordening is geen sacrament in de zin van een opus operatum - een handeling die op zich genade verleent en het heil teweegbrengt. De doop en het avondmaal van de HEER zijn slechts sacramenten in de zin van het zijn als het sacramentum, de eed die Romeinse soldaten afleggen om hun commandant tot de dood toe te gehoorzamen. Deze verordeningen houden een gelofte van totale trouw aan Christus in. Zie Strong, systematic Theologie (Philadelphia, PA: Judson Press, 1954), p. 930; 'Doop', SDA-encyclopedie, rev. ed., pp. 128, 129.
3. Jemison, Christian Belief, p. 244.
4. 'Vanaf het begin hebben de ZDA's, net als hun protestantse erfgoed, elke visie op de doop als een opus operatum verworpen, dat wil zeggen als een daad die op zichzelf genade verleent en verlossing teweegbrengt' ('De doop', SDA Encyclopedie, red. blz. 128).
5. SDA Bijbelcommentaar, rev. ed., vol. 6, p. 740
6. Bij tijden zijn er mensen, die gedoopt zijn door besprenkeling, die overtuigd raken dat zij opnieuw gedoopt moeten worden. Is dit in tegenstrijd met Paulus' bewering dat er *'één doop'* is? De praktijk van Paulus laat zien dat dit niet het geval is. Bij zijn bezoek aan Efeze ontmoet hij verschillende discipelen die gedoopt zijn door Johannes de Doper. Zij hadden berouw ervaren en hun geloof in de komende Messias uitgesproken (Handelingen 19:1-5).
Deze discipelen hadden geen duidelijk begrip van het Evangelie. 'Toen zij gedoopt werden door Johannes de Doper, bezaten ze ernstige fouten. Maar met helderder licht namen zij Christus aan als hun Verlosser; en door deze stap vooruit kwam er een verandering in hun schuldbekenenis/verplichtingen. Toen zij een zuiverder geloof kregen, kwam er een overeenkomstige verandering in hun leven en karakter. Als teken van deze verandering en als een erkenning van hun geloof in Christus, werden zij opnieuw gedoopt, in de Naam van Jezus.
Veel oprechte navolgers van Christus hebben een gelijke ervaring. Een helderder kennis van Gods wil plaatst een mens in een nieuwe relatie met Hem. Nieuwe taken worden geopenbaard. Veel van hetgeen tevoren onschuldig leek en zelfs prijzenswaardig, wordt nu als zondig gezien. ... Zijn vroegere doop bevredigt hem niet meer. Hij ziet zichzelf als zondaar, veroordeeld door de wet van God. Hij ervaart opnieuw een dood tot zonde en verlangt opnieuw begraven te worden met Christus door de doop, zodat hij kan opstaan om in nieuwheid van leven te wandelen. Deze handeling is in harmonie met het voorbeeld van Paulus in het dopen van de Joodse bekeerlingen. Deze gebeurtenis is vermeld door de Heilige Geest als een leerzame les voor de gemeente' – Sketches from the life of Paul, by White. De

Bijbel zegt niets dat een herdoop zou ontkennen aan personen, die hun verbond met God hebben verbroken door zware zonden of afvalligheid en dan een herbekering ervaren en een vernieuwing van hun verbond verlangen. – zie E.G. White Evangelism p.375.

7. Zie Albrecht Oepke, 'Bapto, Baptizo,' in het Theologisch Woordenboek van het Nieuwe Testament, red. Gerhard Kittel, trans. Geoffrey W. Bromiley (Grand Rapids: Wm B. Eerdmans Publ. C., 1964), deel 1, blz. 529. Vine merkte op dat bapto 'onder de Grieken werd gebruikt om het verven van een kledingstuk aan te duiden, of het zuigen van water door een vat in een ander vat te dompelen, enz. (W.E. Vine, An Expository Dictionary of Biblical Words [New York, NY: Thomas Nelson, 1985], p. 50). 'Dompelen' komt drie keer voor in het Nieuwe Testament, telkens met de betekenis 'onderdompelen'. In de gelijkenis van de rijke man en Lazarus vroeg de rijke man aan Abraham om Lazarus toe te staan, de punt van zijn vinger in koud water te dopen en een druppel te brengen, om zijn tong te bevochtigen (Lukas 16:24). In de nacht voor de kruisiging identificeerde Jezus Zijn verrader, door een bete te dopen en het aan Judas te geven (Johannes 13:26). En toen Johannes in een visioen Jezus zag; voorgaand als de Aanvoerder van de hemelse legermacht, kwamen Jezus' klederen Johannes voor, alsof ze in bloed gedompeld waren (Openb. 19:13 KJV).

8. George E. Rice, 'Baptism: Union with Christ', Ministerie, mei 1982, p. 20.

9. Zie Albrecht Oepke, 'Bapto, Baptizo', in het Theologisch Woordenboek van het Nieuwe Testament, deel 1, blz. 535. Zie Arndt en Gingrich, Grieks-engels Lexicon van het Nieuwe Testament, blz. 131.

10. J.K. Howard, New Testament Baptism (Londen: Pickering & Inglis Ltd., 1970), p. 48.

11. Italics supplied.

12. Matthew Black, The Scrolls and Christian Origins (New York: Charles Scribner's Sons, 1961), pp. 96-98. Zie ook 'Doopt', SDA Bijbel Woordenboek, op.red., blz. 118, 119.

13. G.E. Rice, 'Doopt in de Vroege Kerk', Ministerie, maart 1981, blz. 22. Zie Henry F. Brown, Doop door de eeuwen heen (Mountain View, Cal.: Pacific Press, 1965); William L. Lampkin, A History of Immersion (Nashville: Broadman Press, 1962); Wolfred N. Cotte, The Archeology of Baptism (Londen: Yates and Alexander, 1876).

14. Brown, Doop door de eeuwen heen, pp. 49-90.

15. Alfred Plummer, Een kritisch en exegetisch commentaar op het Evangelie volgens S. Lukas, The International Critical Commentary, red. R. Chauffeur, et al., 5e ed. (Edinburgh: T. & T. Clark, 1981 herdruk), blz. 88.

16. 'Doopt', SDA Encyclopedie, rev. red., p. 128.

17. Howard, Nieuwtestamentische doop, blz. 69.

18. G.E. Rice, 'De doop: Union with Christ,' Ministerie, mei 1982, p. 21. 'Union with Christ,'

19. Gottfred Oosterwal: 'Ieder lid een Voorganger/Dienaar? Van Doop tot Theologische Basis', Ministry, februari 1980, pp. 4-7. Zie ook Rex D. Edwards, 'Doopt als Ordinatie', Ministry, 1983, pp. 4-6 augustus.

20. E.G. White in SDA Bible Commentary, rev. ed., vol. 6, blz. 1075.

21. Wanneer er kwalificaties voor de doop zijn, hoe kan dan iemand gedoopt worden voor de doden? De volgende interpretatie houdt de harmonie van de Bijbelse boodschap in stand: In 1 Korinthe 15 benadrukt Paulus het belang van de opstanding uit de dood en wijst het idee dat er geen opstanding is af. Hij laat zien dat wanneer er geen opstanding is, het geloof tevergeefs is en nutteloos (1 Korinthe 15:14,17). Op dezelfde manier betoogt hij: *'wat zullen zij doen, die voor de doden gedoopt worden, indien de doden ganselijk niet opgewekt worden? Waarom worden zij voor de doden ook gedoopt?'* (1 Korinthe 15:29)

Sommigen interpreteren de uitdrukking *'gedoopt voor de doden'* als een verwijzing naar de plaatsvervangende doop door gelovigen voor dode mensen. In het licht van de Bijbelse eigenschappen voor de doop, kan iemand een dergelijk inzicht niet handhaven. W. Robertson Nicoll legt uit dat, waar Paulus naar verwijst 'een normale ervaring is, dat de dood van christenen leidt tot de bekering van overlevenden, die in eerste instantie omwille van de doden (hun geliefde doden) en in de hoop op hereniging, zich tot Christus wenden.' Paulus beschrijft zulke bekeringen als *'gedoopt voor de doden'* 'De hoop op een toekomstige zegen, verbonden met familie-affecties en vriendschap, was één van de krachtigste factoren in de vroege verspreiding van het christendom.' M. Raeder wijst erop dat het voorzetsel 'voor' (huper in het Grieks) in de zin *'gedoopt voor de doden'* een voorzetsel van doel is. Dit betekent dat deze doop 'in het belang van' of 'vanwege de doden, met het doel om herenigd te worden met dode christelijke familieleden bij de opstanding.'

Howard stelt dat in de context het argument van Paulus in 1 Korinthe 15:29 als volgt is: 'Wanneer Christus degenen die in Christus gestorven zijn niet opwekt, zijn ze omgekomen en zonder hoop, wij zijn zonder hoop en ellendig, speciaal degenen die de christelijke eenheid zijn binnengegaan en gedoopt zijn, in het belang van degenen die gestorven zijn in Christus, in de hoop met hen herenigd te worden.'

22. Zie Damsteegt, 'Reaping the Harvest', Adventist Review, 22 oktober 1987, blz. 15.

23. Zie SDA Church Manual, p. 41.

24. E.G. White, Evangelism, p. 313.

25. Karl Barth, Church Dogmatics, trans. G.W. Bromiley (Edinburgh: T. & T. Clark, 1969), vol. 4/4, blz. 179.

26. G.R. Beasley-Murray, Doop in het Nieuwe Testament (Grand Rapids, MI: Wm.B. Eerdmans, 1973), blz. 392.

27. Zie Edwards, 'Doopt.'